

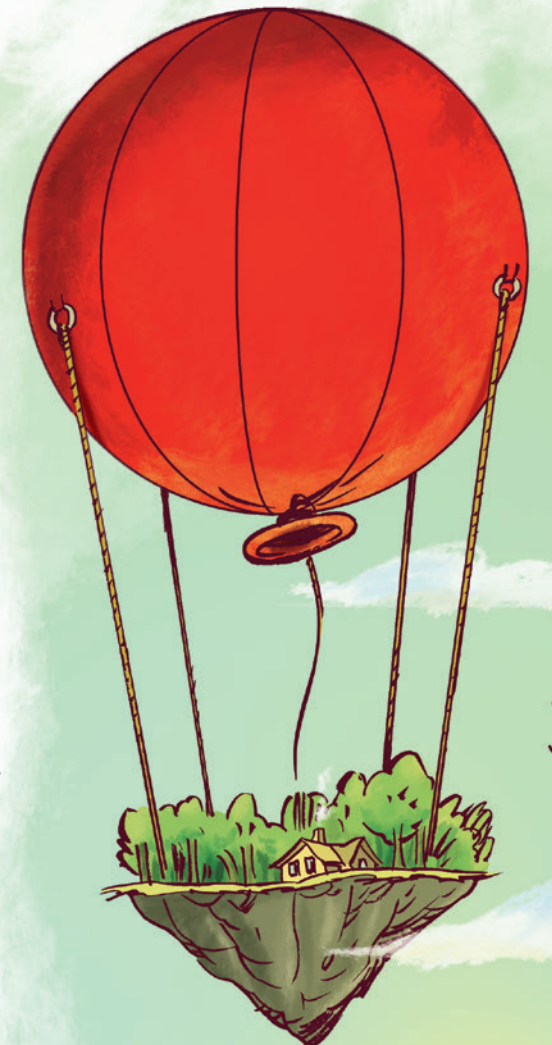
Dirk Heylen en Erika Decock
De luchtballon
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagillustratie en binnenwerkillustraties: Eric D'hondt
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: luchtballon, familie, liefde, goed en kwaad
NUR 283
ISBN 978 90 448 4236 4
D/2022/4124/137
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

De kleine jongen keek door het raam. Zijn witte haren waren netjes naar één kant gekamd, maar enkele plukjes piekten in een andere richting. Door de vele wolken kon hij buiten niets zien.

Zijn blik bleef even rusten op een foto op de kast. Dat was een foto van papa, mama en hemzelf aan een zee. Hij kon zich zijn mama niet herinneren. Samen met papa zette hij regelmatig verse bloemen bij de foto op de kast. Papa streek dan elke keer opnieuw met zijn hand liefdevol over de foto en door de witte haren van zijn zoon.

De jongen kon zich ook niet herinneren sinds wanneer zijn mama er niet meer was. Hij wist wel dat hij al heel lang alleen met papa in hun huis met tuin woonde. Het waren niet zomaar een huis en een tuin. Ze hingen namelijk met vier heel dikke en sterke touwen vast aan een enorm grote rode luchtballon. Zo zweefden het huis en de tuin hoog boven in de wolken. Een even dik en sterk touw ging van het huis naar het land

beneden, helemaal door de wolken heen.

‘Papa, is de luchtballon wel sterk genoeg om heel ons huis en de tuin zo hoog in de lucht te kunnen houden?’ had de jongen weleens gevraagd.

Papa lachte daarop zijn tanden bloot en zei: ‘Natuurlijk, lieverd. Anders zouden we hier toch niet kunnen wonen?’

Dat antwoord stelde de jongen elke keer opnieuw gerust, zodat hij het uiteindelijk niet meer vroeg. Hij zag dat papa gelijk had.

Soms, als er geen wolken waren, kon hij helemaal tot beneden kijken. Dan zag hij de wereld in de diepte onder zich. Hij zag andere huizen en tuinen, allemaal piepklein natuurlijk. Hij zag boerderijen, velden en weiden met koeien, paarden en schapen. Straten met fietsers, auto’s, bussen en vrachtwagens. Bomen, struiken, bloemen en een grote plas. Heel ver weg zag hij ook de stad, met drie kerktorens om precies te zijn.

‘Papa, kijk! Ik zie ze alle drie!’ riep hij soms op een heel hel-

dere dag. Dan wees hij enthousiast in de richting van de torens.

Achteraan in de tuin was een enorme touwladder waarmee hij naar beneden zou kunnen. Van papa mocht hij niet in de

buurt ervan komen. En dat wilde hij zelf ook niet.

De jongen was nog nooit beneden geweest. Hij kende die diepe wereld wel door papa. Die gaf hem les en leerde hem alles wat hij maar wilde weten. Hij leerde over bloemen en andere planten, dieren, landen, koningen, oorlogen, auto's, vliegtuigen en andere uitvindingen ... De jongen vond het leuk om te luisteren naar verhalen over de mensen beneden en wat die allemaal deden. Over kinderen die naar school gingen en spelletjes speelden. Hij was geboeid door alles wat diep onder hem leefde en wat daar gebeurde.

Toch had hij niet de minste zin om in de diepte af te dalen. Hij hoefde die wereld niet van dichtbij te zien. Hij hoefde er geen deel van uit te maken. De wereld beneden was voor hem zoals de oceaan voor een ander kind. Diep in de oceaan zwemmen grote en kleine vissen in wonderlijke kleuren. Er zijn prachtige koralen en grappige zeepaardjes. Maar je hoeft dat alles niet zelf te zien, toch?

De jongen kon goed rekenen. Hij las en tekende graag en kon uren luisteren naar muziek of naar papa wanneer die vertelde over alles wat er te weten viel. Vaak speelde hij ook in de tuin. Kortom, hij was perfect gelukkig met papa in hun huis met tuin hoog boven in de wolken. Zo gingen de dagen, weken en maanden voorbij.

Over de wolken en de wind konden hij en papa uren praten. Dan wees de jongen in de verte en zei: 'Er gaat morgen een Schudder op ons afkomen.'

Een Schudder was een heel vervelende wind. Zo een die met horten en stoten blies, waardoor de ballon en dus ook het huis

kleine schokjes maakten. Dat kon soms lang duren.

'Nee hoor,' zei papa, 'dat wordt geen Schudder. Hij is te licht van kleur. Daar gaan we geen last van hebben.'

Nog erger waren de Beukers: winden die bleven uithalen, met felle stoten.

'Ook nu moet je niet bang zijn, jongen,' zei papa dan. 'Die waait wel over.'

De leukste wind was de Wiggelaar: een warm windje dat ervoor zorgde dat de ballon en het huis heel zacht heen en weer wiegden. Bij elke Wiggelaar – spijtig genoeg kwam die soort niet zo vaak voor – gaf papa hem een knuffel en zei: 'Deze heb jij altijd het leukst gevonden, hè? Toen je klein was, vond je het geweldig om dan te gaan slapen. Je vond het als slapen in een reuzenschommel.'

'Pap, dat vind ik nog steeds!' antwoordde de jongen.

Hij werd het niet beu om te luisteren naar papa en bleef leren over de sterren, de planeten en de wereld in de diepte. Hij vond het fijn om met zijn verrekijker naar al die werelden te kijken als er geen lage en hoge wolken waren.

'Hé, papa, wat is dat blinkende ding op die middelste toren?' had de jongen een keer gevraagd, turend door de verrekijker.

Papa nam de verrekijker over, keek er even door en antwoordde: 'Dat is een windhaan.'

Een windhaan? Wat zou dat nou kunnen zijn? De jongen kende kippen en hanen, maar van een windhaan had hij nog nooit gehoord.

'Kijk,' zei papa, 'de haan heeft een enorme staart en een kleiner hoofd. Als het waait, komt de wind vooral tegen die gro-

te staart. De haan draait daardoor heen en weer tot de staart helemaal naar achteren is en de wind hem niet meer kan laten bewegen. Dan wijst de snavel van de haan recht in de richting van de wind, zodat de mensen beneden kunnen zien vanwaar de wind komt: vanuit de richting waarin de haan kijkt. De windhaan is goud geschilderd. Zo blinkt hij in de zon en kunnen de mensen hem goed zien.'

'Hebben de mensen beneden een soort haan nodig om te kunnen weten vanwaar de wind komt? Dat is gek!' antwoordde de jongen, die hoog in de lucht opgroeide en wind- en weersveranderingen bijna kon voelen aankomen.

Tegelijkertijd waren er dingen die de mensen beneden vreemd zouden vinden, maar die voor de jongen zo normaal waren dat hij ze niet meer opmerkte. De grote rode luchtballon die altijd boven hun huis en tuin zweefde, was voor de jongen de gewoonste zaak van de wereld. Ook de schaduw die de ballon op de tuin wierp, viel hem eigenlijk niet meer op. Soms bewoog die schaduw veel, als de wind – zeker een Schudder of een Beuker – de ballon hevig deed bewegen. De jongen wist zelf niet dat hij de schaduw niet opmerkte. Zo gewoon was het voor hem dat de ballon altijd boven hun huis en tuin hing.

Als het mooi weer was, kon hij ervan genieten om naar beneden te kijken en te zien hoe de schaduw van de ballon en het huis zich aftekende op het land in de diepte. Toch was er geen haar op zijn hoofd dat eraan dacht om naar beneden te gaan. Net zomin als hij naar de Poolster of de Grote Beer wilde reizen, wilde hij naar de wereld daarbeneden gaan.

Ook die ochtend ging hij spelen in de tuin. Hij hield ervan